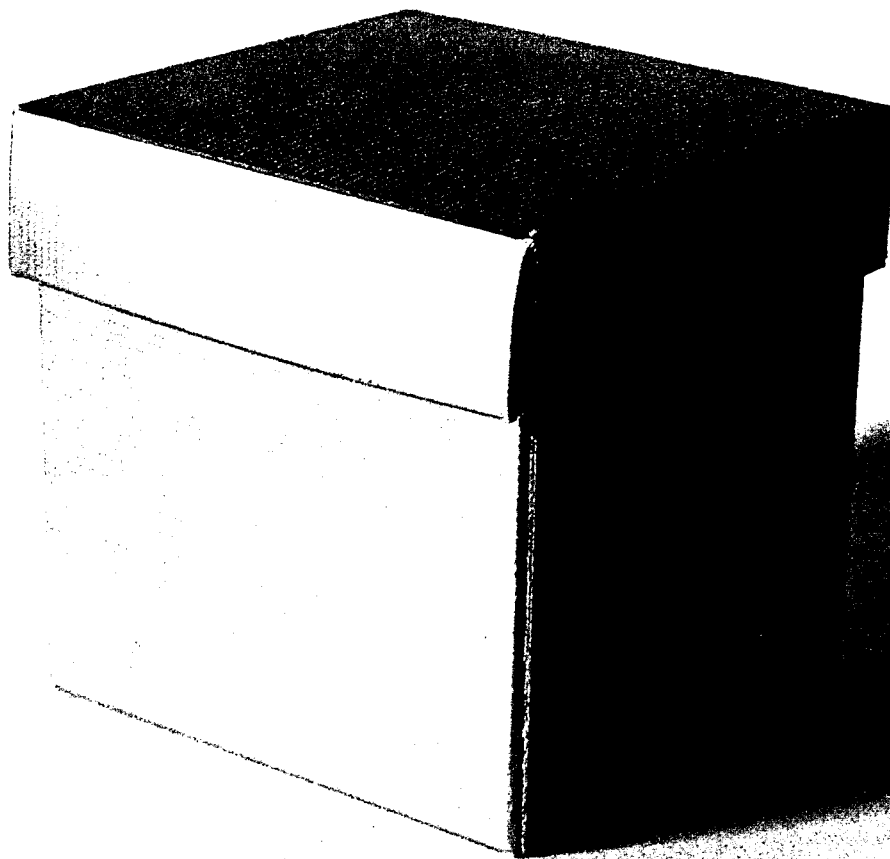

De doos

Kort verhaal door Ton Smit

Ongetogen over zijn nieuwe GSM, stapte Marc op zijn fiets en reed de straat uit. Al fietsend begon hij alvast een nieuwe beitone te downloaden. Juist toen de eerste tonen uit het apparaatje kwamen, klonk een hard geluid. Marc keek schichtig naar links en zag de bumper van een vrachtwagen, vlakbij. En toen pijn, veel pijn, en daarna niets meer.

Hij opende zijn ogen en beseftte dat de pijn weg was. Er was geen vrachtwagen te zien. Niets bekends. Een kale vlakte met zand en keien. De lucht was grijs. Ik ben dood! Het flitste door hem heen. De vrachtwagen die hem raakte, de pijn, het moest wel. Is dit de hemel? Hij kende de verhalen. Donkere tunnels met licht aan het eind. Dit zag er heel anders uit. Niet echt het paradijs. Zou God toch bestaan? Hij had het nooit uitgeslo-

ten. Zoiets kun je niet zeker weten, misschien wel, misschien niet, wat zou het. Opeens leek die vraag wel belangrijk. 'Marc?' Hij schrok van het geluid en van zijn naam en draaide zich om. Er stond een grote figuur die enigszins doorschijnend leek. Hij had een doos in zijn handen en reikte die aan. 'Hier, dit is je doos.' 'Doos?' 'Ja, iedereen krijgt een doos.' 'Maar...' De figuur draaide zich om en liep weg. Marc liep een paar stappen in zijn richting. 'Wat

moet ik...?' Er kwam geen antwoord. Marc zag de figuur steeds doorschijnender worden tot hij helemaal opgelost leek in de lucht. Beteuterd keek Marc in de doos. Er zaten balletjes in. Witte en zwarte. Iets groter dan een knikker. Hij zette de doos neer en pakte er een balletje uit. Het was wit. Er stond wat op. "Billal geholpen toen hij gepest werd." Billal? Dat was lang geleden! Dat moet groep drie geweest zijn. Hij pakte nog een balletje, een zwarte, en las "Tanja eerste prijs misgund bij voorleeswedstrijd." Nou ja, beetje overdreven, maar ook wel een beetje waar. Weten ze alles van me, vroeg Marc zich af. Hij graaide in de doos en pakte het ene na het andere

balletje eruit. Op de witte balletjes stonden steeds goede dingen die hij gedaan had. Op de zwarte balletjes minder goede, of zeg maar slechte dingen. Marc schaamde zich toen hij al die zwarte balletjes zag. Hij had altijd gedacht dat het wel meeviel met hem.

Marc keek om zich heen. In de verte zag hij iets dat hij eerder niet gezien had. Een gebouwtje? Een deur? Hij pakte zijn doos op en liep ernaartoe. Het liep moeizaam door de zware doos en de zanderige grond. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het inderdaad een soort deur was, of een poort. Nu zag hij dat naast die poort weer zo'n figuur stond, groot en een beetje doorzichtig. Boven de poort stond iets geschreven: "God is licht en in Hem is in het geheel geen duisternis." 'Hallo Marc, ik had je al verwacht.' Verbaasd keek Marc naar de doorschijnende figuur. 'Kent u mij?', vroeg hij aarzelend. 'Jazeker, mag ik even in je doos kijken?' 'Mijn doos? Ja, natuurlijk.' Marc tilde de doos wat hoger. 'Het spijt me Marc, je mag er niet in.' 'Hoe bedoelt u? Waar mag ik niet in?' 'In de hemel natuurlijk, waar denk je dat je bent?' 'Waarom mag ik er niet in?' 'Zwarte balletjes. Alleen witte balletjes mogen erin.' Hij wees op de tekst boven de deur. 'God is licht, zie je.' Enigszins verdoofd keek Marc in zijn doos. 'Maar..., ik heb toch ook veel witte balletjes?' 'Dat is niet voldoende', zei de engel. 'Er mag geen enkel zwart balletje inzitten.' 'Geen enkel zwart balletje!', wond Marc zich op. 'Dat kan toch niet! Iedereen doet toch weleens wat verkeerd?' 'Het spijt me, het is niet anders.'

'Ahum, mag ik even?' Marc schrok en draaide zich om. Hij dacht dat hij hier alleen was. Er stond nog iemand met een doos. Marc herkende hem. Het was Erik van om de hoek. Ze hadden samen in dezelfde klas gezeten, maar een tijdje geleden had Erik leukemie

gekregen. Daarna kwam hij niet zoveel meer. Marc wist dat het niet goed met hem ging. En nu was hij hier. Marc stapte opzij. 'Hallo Erik', zei hij zachtjes. 'Hé Marc, ben je ook hier? Hoe kan dat?' 'Ik heb een ongeluk gehad. Ik denk door rood gereden. Een vrachtwagen, ik had hem niet gezien.' 'Jé, wat erg! Ik zie dat je ook een doos hebt.' 'Ja.' 'Mag ik hem even zien?', vroeg de engel. Nieuwsgierig keek Marc toe. Nu zul je het krijgen, dacht hij. 'Je mag verder komen.' De engel maakte een gebaar naar de deur. 'Ho, wacht eens even!' Marc

gaan, voor die zwarte balletjes.'

Marc zweeg. Hij kende dat verhaal wel. Jezus is gestorven voor je zonden. Maar ja, die bijbel, zo'n oud boek, hoe weet je nou of dat waar is? Hij had het nooit serieus genomen. Maar nu... 'En ik dan? Ik wil ook wel zo'n doos van Jezus.' 'Dat kan niet', zei de engel. 'Dat kan alleen tijdens je leven. Als ik het goed heb, is je een aantal malen gevraagd om erover na te denken.' Marc dacht aan Marieke van de overkant. Die vroeg hem steeds mee naar de kerk en hun

Iedereen doet toch wel eens wat verkeerd?

greep naar de doos van Erik en trok hem naar zich toe. Erik liet hem bijna vallen. 'Wat doe je?', riep hij. Marc zei niets. Verbijsterd keek hij in een doos met alleen maar witte balletjes. 'Hoe kan...? Ik...!' Hij greep in de doos en pakte een balletje. Hij las wat erop stond. "Lazarus opgewekt uit de dood." 'Hè? Hoe kan dat? Dat heb jij toch niet gedaan? Hoe kom jij aan die doos?' Hij richtte zich tot de engel. 'Dit klopt niet! Dit is zijn doos niet!'

De engel glimlachte en ook Erik grijnsde breed. 'Wat lachen jullie? Waar slaat dit op?' 'Dit is Jezus' doos', zei Erik. 'Jezus' doos? Hoe kom je daaraan? En waar is die van jou dan?' 'Ik heb hem geruild. Jezus heeft die van mij.' 'Hoe kan dat?' Marc begreep er niets van. 'Weet je, het afgelopen jaar toen ik ziek was, heb ik veel nagedacht. Ook over God en zo. En toen heb ik mijn leven aan Jezus gegeven. De bijbel zegt dat Hij voor jou in de plaats stierf. Aan het kruis. Vandaar denk ik, dat ik zijn doos kreeg toen ik hier kwam.' 'Maar dat is niet eerlijk, jij hebt ook weleens dingen gedaan. Waar zijn jouw zwarte balletjes dan?' 'Die heeft Jezus. Daarom moest Hij ook aan het kruis

jeugdgroep. Het leek hem niks, maar hij vond Marieke leuk en daarom was hij een paar keer geweest. Eén keer had hij een goed gesprek gehad. Dat had hem geraakt, maar uiteindelijk had hij er niets mee gedaan. Bang om zijn vrijheid kwijt te raken. Hij keek naar Erik. Die was zo blij. 'Nou, dag Marc', zei Erik zachtjes. Hij maakte de hand van Marc, voorzichtig los van zijn doos en liep door de deur.

Maar wat moet ik nu? Wat gebeurt er nu met mij? Marc wilde de engel vastpakken, maar hij voelde alleen maar lucht. Langzaam vervaagde het beeld van de engel en de poort. 'Hé, laat mij hier niet achter!' Even later was de poort verdwenen. Overal waar hij keek zag Marc dezelfde troosteloze woestenij. En terwijl hij neerknielde en keek naar zijn doos met al die witte en zwarte balletjes, werd het langzaam donker om hem heen.

Wij nodigen de lezers van Charisma van harte uit om een zelfgeschreven kort verhaal naar de redactie van Charisma te sturen. Bij plaatsing ontvangt u van ons een boekenbon. Het verhaal mag niet langer zijn dan 1200 woorden.